

Sygn. akt IV U 773/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2019r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 kwietnia 2019r. w S.

odwołania H. U.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

z dnia 2 października 2018 r. Nr (...)

w sprawie H. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo H. U. do rekompensaty z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach od dnia 01 września 2018r.

Sygn. akt IV U 773/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 2 października 2018r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.24 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał H. U. emeryturę w kwocie zaliczkowej od 1 września 2018r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Organ rentowy ustalił, że kwota emerytury ubezpieczonego wynosi 2 658,09 złotych brutto miesięcznie. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że brak było podstaw do ustalenia prawa ubezpieczonego do rekompensaty z uwagi na brak świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach (decyzja z 2 października 2018r. k.7 akt emerytalnych).

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony H. U. zarzucając jej nieuzasadnioną odmowę przyznania rekompensaty. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że od października 1979r. do 2014r. pracował w szczególnych warunkach w Szpitalu przy ul. (...) w W., a następnie w Szpitalu (...) w W.. Był pracownikiem prosektorium i pracował przy wykonywaniu sekcji zwłok jako pracownik sekcyjny. Codziennie miał do czynienia z odczynnikami chemicznymi m.in. z formaliną (odwołanie k.2 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że ubezpieczony nie przedstawił świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych, a w konsekwencji nie wykazał, by legitymował się 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu (...) ubezpieczony H. U. ukończył 65. rok życia. W dniu 17 września 2018r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o emeryturę wraz z rekompensatą z tytułu pracy w szczególnych warunkach (k.1-3 akt emerytalnych). Po rozpoznaniu powyższego wniosku zaskarżoną decyzją z dnia 2 października 2018r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od 1 września 2018r. ,tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku w kwocie zaliczkowej wynoszącej 2 658,09 złotych brutto miesięcznie. Nadto organ rentowy wskazał, że brak było podstaw do przyznania ubezpieczonemu prawa do rekompensaty, gdyż wobec nie złożenia świadectw wykonywania pracy w szczególnych warunkach ubezpieczony nie udowodnił 15 lat pracy w szczególnych warunkach (decyzja z 2 października 2018r. o przyznaniu emerytury k.7 akt emerytalnych).

W okresie od 22 października 1979r. do 15 kwietnia 1986r., a zatem przez 6 lat, 5 miesięcy i 25 dni ubezpieczony był zatrudniony w Państwowym Szpitalu (...) w W. przy ul. (...) w pełnym wymiarze czasu pracy (świadectwo pracy z 15 kwietnia 1986r. k.17 akt o ustalenie kapitału początkowego). Zgodnie z umową o pracę z 22 października 1979r. zawartą na okres próbny do 4 listopada 1979r. oraz umową o pracę z 5 listopada 1979r. zawartą na czas nieokreślony ubezpieczony zatrudniony został na stanowisku robotnika w Zakładzie (...) (umowy o pracę z 22 października 1979r. i 5 listopada 1979r. - w aktach osobowych). Na powyższym stanowisku ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy uczestniczył w wykonywaniu sekcji zwłok – m.in. otwierał zwłoki, wyjmował narządy, zabezpieczał narządy na czas sekcji. W okresie tego zatrudnienia ubezpieczony przez cały czas miał do czynienia ze związkami chemicznymi m.in. z formaldehydem (zeznania ubezpieczonego k.15v akt sprawy). W toku procesu ubezpieczony przedstawił świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawione w dniu 9 stycznia 2019r. przez Szpital (...) w W. stwierdzające, że w okresie zatrudnienia od 22 października 1979r. do 15 kwietnia 1986r. ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace w prosektorium i zakładzie anatomopatologicznym w ramach zatrudnienia na stanowisku robotnika-pracownika fizycznego sali sekcyjnej, która to praca – zgodnie z zarządzeniem resortowym Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z 12 lipca 1983r. - zaliczana jest do pracy w szczególnych warunkach (świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 9 stycznia 2019r. - w kopercie na k.18 akt sprawy). Organ rentowy po przedstawieniu mu tego świadectwa wskazał, że w/w okres zatrudnienia ubezpieczonego podlega zaliczeniu do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach (pismo organu rentowego z 12 lutego 2019r. wraz z załącznikiem k.23-24 akt sprawy).

Od 16 kwietnia 1986r. na skutek porozumienia między zakładami pracy, ubezpieczony rozpoczął pracę w Szpitalu (...) w W. i kontynuował ją do 13 czerwca 1999r. W okresie tego zatrudnienia trwającego 13 lat, 1 miesiąc i 28 dni ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na stanowisku preparatora w szpitalnym prosektorium. Czynności, które wykonywał odpowiadały czynnościom wykonywanym w okresie pracy w Szpitalu (...) przy ul. (...) w W. (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 21 listopada 2003r. wystawione przez Szpital (...) w W. k.21-22 akt o ustalenie kapitału początkowego). Z dniem 14 czerwca 1999r. szpitalne prosektorium zostało przejęte w trybie art.23.1 kp przez Zakład (...) w W.. W związku z przejściem części zakładu pracy na nowego pracodawcę, ubezpieczony kontynuował pracę w prosektorium działającym w ramach w/w Zakładu (...) nadal wykonując pracę autopsyjne przy sekcjach zwłok w narażeniu na szkodliwe czynniki chemiczne np. formalinę i biologiczne – wirusy i bakterie (zaświadczenie wystawione przez Zakład (...) z 14 stycznia 2018r. - w kopercie na k.18 akt sprawy, zeznania świadka U. J. k.33c akt sprawy, zeznania ubezpieczonego k.15v akt sprawy).

Od 12 grudnia 2006r. ubezpieczony ponownie rozpoczął pracę w Szpitalu (...) w W. na stanowisku salowego-pracownika prosektorium i do 1 lipca 2014r. wykonywał ją stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (świadectwo pracy z 27 sierpnia 2018r. k.4-5 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie H. U. okazało się uzasadnione.

Stosownie do treści art.2 ust.5 ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz.U. z 2015r., poz.965 ze zm.), pod pojęciem rekompensaty należy rozumieć odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Zgodnie z art.21 ust.1 i 2 oraz art.23 ust.1 i 2 tej samej ustawy, rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę. Rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art.173 i art.174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Artykuł 22 ust.1-3 ustawy o emeryturach pomostowych zawiera normy regulujące wyliczenie rekompensaty.

Zgodnie z art.184 ust.1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art.32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy ,tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust. 1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art.27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z §2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Przedmiotem sporu zaistniałego na gruncie niniejszego postępowania było to, czy ubezpieczony jest uprawniony do rekompensaty uregulowanej w ustawie o emeryturach pomostowych, która ma wpływ na wysokość emerytury. A zatem, zbadania wymagało, czy ubezpieczony posiada 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych. Podkreślić przy tym należy, że w sprawie nie zachodziły negatywne przesłanki przyznania rekompensaty, gdyż ubezpieczony nie nabył prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym ani prawa do emerytury pomostowej.

Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe z dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych ubezpieczonego oraz w aktach sprawy, a także z zeznań świadka U. J. i z zeznań samego ubezpieczonego dało podstawy do ustalenia, że w okresie zatrudnienia w Szpitalu (...) przy ul. (...) w W., a następnie podczas zatrudnienia w Szpitalu (...) w W. i na zasadzie ciągłości zatrudnienia w Zakładzie (...) w W. i ponownie w Szpitalu (...) w W. ,tj. na przestrzeni okresu od 22 października 1979r. do połowy 2014r., a zatem niemal przez cały okres swojej aktywności zawodowej, ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w szczególnych warunkach, o której mowa w wykazie A dziale XII, poz.3 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. Podkreślić przy tym należy, że okres zatrudnienia ubezpieczonego w Szpitalu (...) w W. od 22 października 1979r. do 15 kwietnia 1986r. i następnie okres zatrudnienia ubezpieczonego w Szpitalu (...) w W. od 16 kwietnia 1986r. do 13 czerwca 1999r. (do chwili przejścia prosektorium do Zakładu (...)) stanowi ponad 19 lat pracy w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i ustalenia na podstawie art.477¹⁴§2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku. Prawo do rekompensaty ustalone zostało od 1 września 2018r. ,tj. od chwili nabycia przez ubezpieczonego prawa do emerytury.